

ΜΙΑ ΠΑΡΤΙΔΑ ΣΚΑΚΙ

(Πινάξ του Γερμανού ζωγράφου Φράτς Χάουφτιγκλ)

ΕΛΛΗΝΕΣ ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΙ

ΙΟΥ Κ. ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

ΤΡΕΙΣ ΦΟΡΕΣ ΤΟ ΙΔΙΟ

(Ανέκδοτον)

«Όπως συμβαίνει συχνά στη ζωή και συχνότερα στα διηγήματα, ο Τόννης ήταν μιά φορά σπενός μου φίλος, μιά ελχα νά τον ιδώ καιρούς και χρόνια. Δέν έδυσκολεύθηκα όμως καθόλου νά τον αναγνωρίσω, ένα μεσημέρι πού τον είδα άξαφνα στην 'Αθήνα, γιατί' είχε πούλν ι-διότυπη φυσιογνωμία, πού μερικές άσπρες τριχες και μερικές ριτίδες δέν την είχαν αλλάξει πολύ. 'Ομορφος στά νατά του, ο Τόννης διατηρούσε την όμορφιά του και τώρα στα μεσοκατήματα. Και τό ιδιαίτερό του χαρακτηριστικό ήταν τά θαυμάσια εκείνα βαθυγάλαζα μάτια με τά ζωηρά μελανιάσματα από κάτω, —μιά ψιλή 'στό δεξί και μιά δασσία στό άριστερό.

Τόν ήξερα παντρεμένο, από ζρωτα μάλιστα —και τόν ρώτησα τί κάνει ή γυναίκα του κ' άν έχη παιδιά.

— Παιδιά, δόξα σοι ο Θεός, δέν έκαμα ποτέ μου, μού αποκρίθηκε. 'Η γυναίκα μου εινε καλά. Τώρα μένομεν εδώ και θά εινχαριστηθή πολύ νά σε γνωρίση...

'Απόρησα :

— Μά... δέν τή γνωρίσα κείνο τόν καιρό τή γυναίκα σου ;...

Χαμογέλασε παράξενα :

— 'Α! θά λές για τή Στέλλα!... Πού βρισκεται, καιμένε ;... Μά ή Στέλλα πού γνώρισες, ήταν ή πρώτη μου, ένψ αυτή πού έχω τώρα, εινε ή τρίτη!

— Τί μου λές!... Σου πέθανε λοιπόν ή αγαπημένη σου Στέλλα ;...

— Δέν μου πέθανε, φίλε μου. Ζή και μάλιστα βασιλεύει. Μ' άπάτησε μόνο και τή χώρα.

— 'Α!... Και πήρες άλλη...

— 'Αμέσως. Πού κ' αυτή όμως μούκανε τό ίδιο!

'Απόμεινα σαστισμένος. 'Ο Τόννης έβαλε τά γέλια.

— 'Ασπεία μου λές ; ψιθύρισα.

— 'Όχι, φίλε μου, σοβαρά, σοβαρότατα.

Κι' ο Τόννης σοβαρεύτηκε για νά προσθέση :

— Εινε πολύ, πολύ παράξενη ή ιστορία μου. Και σένα πρέπει νά σου πη διηγηθώ. Πούξ ξέρει, κάποτε μπορεί και νά τή γράψης. Μά για φαντάσου : Τρείς γυναίκες έπήρα, άτ' άγάπη και τες πρέξ, κ' οι δυό μ' άπάτησαν και

τις χώρισα. Τώρα... περιμένο νά μ' άπάτηση κ' ή τρίτη!

Κι' έβαλε πάλν τά γέλια.

Εγώ συνήλθα, γιατί κοπάλαια πός έπαυσε πούλν φιλοσοφικά τήν τραγωδία αυτή τής ζωής του. Και γελώντας τού άποκρίθηκα :

— Δέν πιστένω νά σ' άπάτηση κ' ή τρίτη (άπό μένα μου όμως, δέν ξέρω γιατί, αυτή τή στιγμή έλεγα : κούριμένως θά τόν άπάτηση κ' ή τρίτη!) θά ήθελα όμως νά μάθω πώς... σου τή σώρισαν οι δυό άλλες....

— 'Ω, με τόν ίδιο τρόπο κ' οι δυό, απαλλάχτα! φώναξε. Μά εινε παράξενο, σου λέω. Τόσο πού καταντά άπίστευτο... 'Ελα, έλα νά καθήσουμε κάπου νά στά πώ. 'Εχεις ώρα, υποθέτω...

'Όρα δέν ελχα όμως τόση περιέργεια, ώστε δέν έδιάτασα ν' ακολουθήσω τό φίλο μου σ' ένα Μπαρ τόν Χαυτείων και νά καθήσω μαζί του σε μίαν άπόμωρη γωνία.

'Εκει, πίνοντας και κατίνζοντας, μού τά διαηγήθηκε όλα.

Τή Στέλλα, τήν πρώτη του, τήν ελχα γνωρίσει, καθώς είπαμε, τότε πού παντρεύτηκαν στην πατρίδα. 'Ηταν μιά μελαχροινή, μάλλον άσχημη, αλλά έξυπνη, μορφωμένη και θελατική. 'Ο Τόννης τήν ελχε αγαπήσει παράφορα. Μά κ' εκείνη ήταν αισθηματική και δέν άγάπησε λιγώτερο τόν όμορφονό —ο Τόννης ήταν τότε είκοσιέντε χρόνών, γραμματικός στη Νομαρχία— και τόν άγαπούσε, και τόν χαϊρόταν, ως πού άξαφνα κατάλαβε πός δέν ήταν... ο άντρας πού τής ταιριάζε!

Αυτό, ο ταπεινάς της, ήταν ο Γεώργιος, ο παό σπενός του φίλος, ένας τηλεγραφής πού έπαψε και περιήρημη κιάρα. Μιά μέρα, ή Στέλλα έδήλωσε τήν έπιθυμία νά μάθη κιάρα κ' αυτή. 'Ο Γεώργιος, φυσικά, προσφέρθηκε για δάσκαλος. Κι' ο Τόννης, πού έκανε όλα τά χατήρια τής χαϊδεμένης του κ' ελχε τήν πού μεγάλη έμπιστοσύνη και σ' αυτήν και σ' τόν αδελφικό του φίλο, δέχτηκε τή συμφωνία μιά χαρά :

'Ο Γεώργιος θά μάθαινε τής Στέλλας κιάρα, κ' ή Στέλλα θά μάθαινε τού Γεώργιου ιταλικά, (πάρεθε φοροσί, γιατί ή μητέρα τής ήταν 'Ιταλίδα).

Καλοκαιριάτικα, τά μαθήματα γίνονταν τ' άπόγευμα στό περιβόλι, κάτω άτ' τήν περγού-

λιά. Συνήθως, ο Τόνης έλειπε στη Νομαρχία. Όταν γούρζε, άργά, τούς έπαινε κι έβγαναν περίποτο μαζί. Το αιώνο ετρίγονος.

Τό μεσημέρι έκείνο, ο Τόνης είδε στον ύπνο του πως έφαγγε τη γυναίκα του στην άγκαλιά του και τη φίλιε στο στόμα. Είπαρος με γέλια. Γιατί ως τότε, άμα έβλεπε τέτοιο όνειρο με καμιά φιλενάδα του —πριν παντρευτή, άνωστα— ήταν σημάδι πως δεν θα την ξαναφίλιζε πάλι στον ύπνο: θα την έπιανε μ' άλλον και θα την παραούσε. «Πίστατε στα όνειρα! αυλιολογίστες γελώντας». Άν είχε δυνατό να μην ξαναφίλιση πάλι και τη γυναίκα μου!...»

Κι όμως!

Όταν, στο πείσμα του σημάδιού, δοκίμασε άμέσως ν' άγκαλιάσει τη Στέλλα και να τη φίληση, έκείνη, άνόρηχη, νευριασμένη —κι έρωτευμένη με τον άλλον— του άπαστάθηκε: «Άσε με! δεν έχω τώρα κέφι!» Τήν άφησε χωρίς να έπαινη —δεν έπέμενε ποτέ με τη Στέλλα— κι έφυγε σε λίγο για τή δουλειά του. Έκείνο τ' άπόγευμα έφυγε να τελειώσει στη Νομαρχία νοσήτρια. Και, φρονιτάς στο σπίτι σε ώρα που έκείνη δεν τόν περιμεναν, πήγε ίσα στο περιόλι και... τούς τσάκωσε στα πράσσα.

Κάτω άπ' την περιουιά, ο Γεώργιος έφαγγε τα χέρια της Στέλλας και τη φίλιε στο στόμα. Βιμοκόπαντα σ' έρωτική έκσταση κι' οί δυό. Ένα βιβλίο κι' ένα τετράδιο ήταν παρατημένα στο τραπέζι, και χίμο, στο πόδιο του Γεώργιου, ξεχαμασμένη ή κιάφρα...

Χ' Ο κακομοίρης δεν πίστευε στα μάτια του. Ή Στέλλα, ή Στέλλα που τή λάτρεινε, που τής φίλιε τα χέρια γουαστός;... Κι' ο Γεώργιος, ο Γεώργιος, καλέ, ο πιο σπενός, ο πιο άγαπημένος του φίλος;

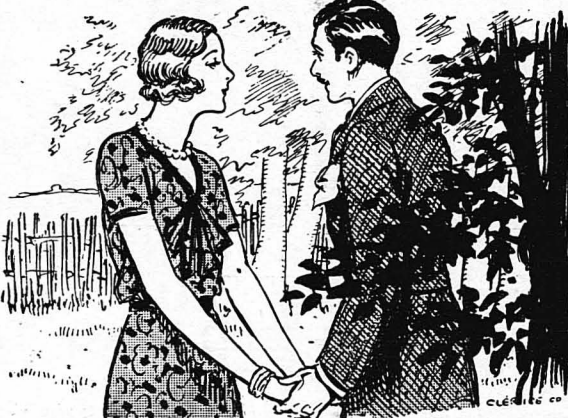
Άλλ' άναγκάστηκε ν' άναγνωρίσει και τ' όνειρο και τή πραγματικότητα. Όπως είχε συμβεί ως τότε μ' όλες του τής φίλες, έτσι και με τη γυναίκα του: τήν έπιασε μ' άλλον και τήν παράτησε. Ή, να ποιμε τήν άλήθεια, μάλλον ή Στέλλα παράτησε τον άντρα της. Γιατί, περήφανη κι-ώς ήταν —κι' έρωτευμένη— έφυγε άπ' το σπίτι του και πήγε στις μητέρας τής τήν ίδια ώρα.

Άπό κει τούρραφε —ναί, τούρραφε— πως τήν... πρόσβαλε, γιατί είχε σκαπό σημερ' άφριο να τού τ'ό πη: Δεν τόν άγαπούσε πιά, δεν ήταν ο άντρας που μαρούσε ατήν ν' άγαπήσει. Άγάπησε τ'ο Γεώργιο και τώρα θα παίνο τ'ο Γεώργιο. Δεν ήθελε παρ-οί... τ'ο διαζύγιο της.

Κι' ο Τόνης, ο κακομοίρος, τής τδωσε άλοκρότητα. Όπως τής έκανε πάντα ό,τι ήθελε, τής έκανε τώρα κι' αυτό. Ούτε τού ζώτιε και τόσο πολύ. Γιατί, είχε κι' αυτός τήν περηφάνια του: Έλάτρεινε μιάν γυναίκα όσο τού ήταν πιστή κι' έπιανε και νά τή συμπαθή άκόμα, μόλις τήν έπιανε άπιστη. Όπως με όλες, έτσι τώρα και με τη Στέλλα. «Άν δέ με θέλεις έσύ μιά, ελτε, έγώ δε σε θέλω δέκα!» Κι' ούτε ν' άκούση κανένα θέλησε —γιατί οί δυοί του τόν συμβούλευσαν να τή συχωρήσει και να τή ξαναλάβη—ούτε να τή βασανίση, ούτε να τή εκδικηθή με κανένα τρόπο.

Τό ίδιο και τ'ο Γεώργιο. Μόνο που δεν τού ξαναμύλισε. Γιατί... τ'ο τούρταγε ό φίλος του; Τό λάθος όλο ήταν δικό του. Δεν έρωσε να έπαυρήνη έκείνα τα μαθήματα και να τούς άφήνη τώσην ώρα μοναχούς στο περιόλι! Κι' όταν έβλεπε τη γυναίκα του, τόν τελευταίο καιρό, να νευριάζη και να τού κάνη τήν άνόρηχη όλοενη, δεν έρωσε κ'ατί να ύπομωστή; Άλλ' αυτός τίποτα! Ή έμπιστοσύνη...

Κάτω άπ' την περιουιά, ο Γεώργιος έφαγγε τα χέρια της Στέλλας...

Λόση, γνωρίστηκε μ' ένα γέρο καθηγητή, συμπαιρωτή του, που διατρώουσε Παρθεναγωγείο. Ο καθηγητής είχε κι' ένα γιού τής ηλικίας του, τόν Άλέκο, που ό Τόνης τόν έκανε φίλο σπενό. Κι' άφου παντρεύτηκε, δεν έδιστασε καθόλου να τόν γνωρίσει στα χίμο και να τόν μιήσει στο σπίτι του, γιατί... ή έμπιστοσύνη του πάντα έμπιστοσύνη. Έξαρχης, ή Λόση έδειξε μεγάλη κλίση προς τ'ο φίλο τού άνδρός τής κι' έτσι τ'ο αιώνο ετρίγονο σχηματίστηκε και πάλι...

Ή άλήθεια όμως ελε πως ό Τόνης σά να είχε βάλει λίγη φρόνηση. Έλάτρεινε τή Λόση, όμως και τή Στέλλα, τής φίλιε κι' ό Άλέκος γουαστός, τής έκανε όλα τα χατήρια. Με τ'ο φίλο του όμως ποτέ δεν τήν άφανε μονάχη, κι' άν τυχόν τού ζήτουσε κι' ή Λόση να τής μάθη κανένα όργανο ή να τού μάθη καμιά γλώσσα, όρισμένος θ' άρνούντο. Άλλωστε τέτοιος κίνδυνος δεν θα παρουσιαζόταν, γιατί ή Λόση δεν ήξερε παρά λίγα γαλλικά, που άλλα τόσα ήξερε κι' ό Άλέκος: κι' όσο για όργανα, δεν ύπήρχε στο σπίτι παρά ένα παλιό πιάνο, που με τήν ίδια άτζαμισμένη τ'ο βασάνιζαν κι' οί δυό.

Έτσι περσαναν έν είσήνη δυό-τρια χρόνια. Ο Τόνης, άνόπατος όλοοδιόλου, ήσυχος κι' ευτυχημένος, είχε ξεράσει άκόμα και τ'ο δ-νερό του. Όταν, άξαφνα, μιάν νύχτα, τ'ο ξαναβλέπε! Ναί, είδε στον ύπνο του πως έφαγγε στην άγκαλιά του τη γυναίκα του και τη φίλιε στο στόμα!

Δεν έγέλασε ατή τη φορά. Ούτε δοκίμασε να φίληση τη γυναίκα του και σπεν ύπνο, για να βγάλη τ' όνειρο ψεύτικο. Ά, μιάν! Ήταν βέβαιος πως τή γυναίκα του δεν θα τήν ξαναφίλιεσε πάλι ποτέ. Θά τήν έπιανε κι' ατήν με κάποιον και θα τή χωρίσει. Άλλά με ποιόν;...

Ή, και με ποιόν άλλο παρά με τόν Άλέκο; Μήπως ήξερε, μήπως έβλεπε ή Λόση κι' άλλον;

Συλλογίστηκε πως έκείνες τ-σα—σα τής ήμερες, ή γυναίκα του κι' ο φίλος του μαρούε να βλεπόνταν πού συχνά κι' ίσως νά-μεναν κι' οί δυό τους. Γιατί στο Παρθεναγωγείο τού πατέρα του έτοιμαζαν κάποια γιορτή, κάποια παράσταση, κι' είχαν προσκαλέσει και τή Λόση να λάβη μέρος. Πήγαινε λοιπόν εκεί κάθε άπόγευμα για τής δοκιμές. Πήγαινε κι' ο Τόνης βράδυ-βράδυ και τήν έπαυε. Και μολονότι ποτέ δεν είχε βρει εκεί τόν Άλέκο, τώρα ήταν σχεδόν βέβαιος πως στις δοκιμές παρουσιάζονταν κι' αυτός, μόνο εφρόνταζε να φεύγη νωρίτερα, γιατί όχι και να κρύβεται;...

«Έννοια σου, συλλογίστηκε, κι' αυτό θα τ'ο μάθωμε άφανε. Σεις λογαμίστατε χωρίς τ' όνειρο που προσοδοποιεί!...»

Τό βράδυ, τσάκωσε άπ' τ'ο γραμείο του μιάν ώρα άρχήτερα και πήγε ίσα στο Παρθεναγωγείο. Ή πρόβα δεν είχε τελειώσει. Ή Λόση καθόταν σε μιάν άκρη, περιμένοντας τ'ο μέρος της, και κοντά της ό Άλέκος τής κρατούσε συντρομιά. Τού άφαιρε μάλιστα πως τής κρατούσε και τ'ο χέρι...

Δεν ελε, δεν έδειξε τίποτα. Βρήκε μιάν δικαιολογία για τόν πρόσρο ερχομού του, κάρησε ως τ'ο τέλος, κι' έπειτα πήρε τή γυναίκα του κι' έφυγε.

Ο Άλέκος, που ή στενωχόρια του ήταν όλοφάρνη, είχε φύγει προηγήτερα, λέγοντας πως είχε κάποια δουλειά.

Στο σπίτι έγινε ή μεγάλη σκηνη. Κι' άπάντο στη σκηνη ατή, ή Λόση τού τα μολύβια όλα. Ελε, βλέπεις, κι' ατή τή απερσφάνεια τής Στέλλας... Δεν τόν άγαπούσε πιά, δεν τόν είχε άγαπήσει ποτέ. Ο Άλέκος ήταν ό άντρας που τής ταίριαζε. Όπως ό Γεώργιος τής Στέλλας—άποράλλαχρα!

Τι καλά που δεν είχαν κάνει παιδιά! Και τι καλά που δεν είχαν φάει τήν προσκομιά!

Ο χωρισμός έγινε άνώδυνη. Ή Λόση έμεινε στο σπίτι, γιατί τά έπαυλα ήταν δικά της κι' ό Τόνης μάζεψε τ'α ρουχαλιότα του και πήγε στο ξενοδοχείο.

Έτσι δεν ξαναφίλισε και τή δεύτερη γυναίκα του, άφούτου είδε πως τή φίλιεσε σ' όνειρό του. (Τό τέλος στο προσεχές)

ΜΙΚΡΑ - ΜΙΚΡΑ

Όταν ένας Άγγλος άποτυγχάνει βρίζει, ό Ιταλός στενωχόρειται, ό Ισπανός ελε άπαρηγόρητος, ό Γερμανός καταφρονεί με άνακούφισα στο σπουδαστήριό του, ό Γάλλος ξεχνάει γρήγορα και ό Έλλη... συζητεί.